

LIV CONSTANTINE

ULTIMA DOAMNĂ PARRISH

Traducere din limba engleză

ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS
—2020—

UNU

AMBER PATTERSON SE SĂTURASE SĂ FIE INVIZIBILĂ. Venea la sala asta de fitness zi de zi, de trei luni încoace, de trei luni lungi, în care se uitase la femeile acestea cu viață ușoară, care lucrau la singurul lucru de care le păsa. Erau așa de absorbite de ele însele; putea să pună pariu că niciuna dintre ele n-ar fi recunoscut-o pe stradă, deși fusese la doi pași de ele în fiecare zi. Pentru ele era ca o mobilă – ceva neimportant, care nu merită să fie băgat în seamă. Dar nu îi păsa de niciuna dintre ele. Unul și numai unul era motivul pentru care se târa aici în fiecare zi, la aparatul acesta, fix la aceeași oră.

Era plictisită de moarte de rutină – zi după zi, muncind până la epuizare în așteptarea momentului oportun. Cu coada ochiului, a văzut cunoscuții pantofi de sport aurii, Nike, urcând pe aparatul de alături. Amber și-a îndreptat umerii și s-a prefăcut absorbită de revista plasată strategic pe suportul aparatului ei. A întors capul și i-a zâmbit timid blondei superbe, care a binevoit să încline ușor capul în direcția ei. Amber s-a întins după sticla cu apă, mutându-și deliberat piciorul spre marginea aparatului, și a alunecat, răsturnând pe jos revista,

care a aterizat pe podea, în spatele pedalei de la aparatul vecinei ei.

— Vai de mine, îmi pare așa de rău! a spus Amber, roșind.

Înainte să se aplece ea, femeia se și oprise din pedalat și îi luase revista de jos. Amber a văzut-o cum ridică sprâncenele, mirată.

— Citești revista asta? a întrebat-o uimită, în timp ce i-o înapoia.

— Da, e revista publicată de Institutul pentru studiul fibrozei chistice. Apare de două ori pe an. O știi?

— O știu, da. Lucrezi în domeniul medical? s-a mai interesat femeia.

Amber a lăsat ochii în jos, apoi s-a uitat la ea.

— Nu, nu lucrez în domeniu. Sora mea mai mică a avut fibroză chistică.

A lăsat cuvintele să umple spațiul dintre ele.

— Îmi pare rău! Am fost lipsită de eleganță. Nu era treaba mea, a spus femeia, întorcându-se la bicicleta ei.

Amber a clătinat din cap.

— Nu, e OK. Cunoști vreo persoană cu fibroză chistică?

Se citea durere în ochii femeii, când s-a uitat din nou la Amber.

— Pe sora mea. Am pierdut-o acum douăzeci de ani.

— Îmi pare așa de rău! Câți ani avea?

— Doar șaisprezece ani. Era diferență de doi ani între noi.

— Charlene avea doar paisprezece ani.

Încetinind ritmul, Amber și-a șters ochii cu dosul palmei. Îți trebuie mult talent actoricesc să plângi după o soră care n-a existat. Cele trei pe care le avea în realitate

erau bine, sănătoase, cu toate că nu mai vorbise cu ele de doi ani.

Bicicleta femeii s-a oprit din mișcare.

— Te simți bine? a întrebat-o ea.

Amber și-a tras nasul și a ridicat din umeri.

— E greu și acum, chiar după atâția ani.

Femeia s-a uitat lung la ea, ca și cum ar fi încercat să ia o decizie, apoi i-a întins mâna.

— Eu sunt Daphne Parrish. Ce-ai spune să plecăm de aici și să stăm puțin de vorbă la o cafea?

— Sigur? Nu vreau să-ți stric antrenamentul.

Daphne a dat din cap.

— Da, chiar mi-ar plăcea să stăm de vorbă.

Amber i-a oferit un zâmbet, despre care spera că pare plin de recunoștință, și s-a dat jos de pe aparat.

— Sună perfect!

I-a cuprins apoi mâna femeii și i-a spus:

— Eu mă numesc Amber Patterson. Îmi face plăcere să te cunosc!

*

Mai târziu în seara aceea, Amber stătea într-o cadă plină cu spumă, sorbea dintr-un pahar de merlot și fixa cu privirea o fotografie din revista *Entrepreneur*. Zâmbind, a lăsat revista, a închis ochii și și-a rezemat capul de marginea căzii. Era foarte satisfăcută de felul în care decurseră ziua. Se așteptase să fie mai complicat, dar Daphne simplificase lucrurile. După ce terminaseră cu micile discuții de complezență de la cafea, ajunseseră la adevăratul motiv pentru care îi captase interesul lui Daphne.

— Pentru cineva care n-a avut niciodată experiența fibrozei chistice e imposibil să înțeleagă, spusese Daphne cu ochii ei albaștri aprinși de pasiune. Julie n-a fost niciodată o povară pentru mine, dar în liceu prietenii mei mă tot îboldeau s-o las acasă, să n-o mai iau cu mine. Ei nu pricepeau că niciodată nu știam când o să ajungă din nou în spital sau dacă va mai ieși de acolo. Fiecare clipă cu ea era prețioasă.

Amber s-a aplecat spre ea și a făcut tot posibilul să pară interesată, în timp ce calcula în minte cam cât fac diamantele de la urechile lui Daphne, brățara ei îngustă și diamantul uriaș de pe degetul ei cu manichiură perfectă. Probabil că avea cel puțin o sută de miare pe trupul ei subțire, și nu putea să facă altceva, decât să se vaite de copilăria ei tristă. Amber și-a înăbușit un căscat și i-a aruncat un zâmbet forțat.

— Știu. Eu nu mă mai duceam la școală, stăteam acasă cu sora mea, pentru ca mama să poată merge la serviciu. Era gata să fie concediată luându-și așa de multe zile libere, și ultimul lucru pe care ni l-am fi putut permite era să piardă asigurarea medicală!

Era încântată de ușurința cu care îi venise minciuna.

— Vai, ce groaznic! a plescăit Daphne din buze. Acesta e încă un motiv pentru care fundația mea e așa de importantă pentru mine. Noi acordăm asistență financiară familiilor care nu își pot permite cele necesare. Dintotdeauna a fost unul dintre cele mai însemnate obiective pe care le-a avut *Zâmbetul lui Julie*.

Amber s-a prefăcut uimită.

— *Zâmbetul lui Julie* e fundația ta? E vorba despre aceeași Julie? Știu totul despre *Zâmbetul lui Julie*, citesc de ani de zile tot ce faceți. Sunt așa de șocată!

Daphne a dat din cap.

— Am înființat-o imediat după ce am terminat școala. De fapt, soțul meu a fost primul sponsor.

Aici a zâmbit, poate, puțin jenată.

— Așa ne-am întâlnit.

— Nu cumva pregățiți chiar acum o mare strângere de fonduri?

— Ba da. E peste câteva luni, dar tot mai avem multe de făcut. Ce-ar fi dacă... Nu, lasă.

— Nu, ce e? a insistat Amber.

— Păi, voiam să te întreb dacă ai vrea să ne ajuți. Ar fi frumos să am pe cineva care înțelege ce...

— Mi-ar plăcea să te ajut în orice fel! a întrerupt-o Amber. Nu câștig eu prea mulți bani, dar, cu siguranță, pot să-mi fac timp pentru donații. Ce faci tu e așa de important! Când mă gândesc ce mult contează...

Și-a mușcat buzele și a clipit din ochi, oprindu-și lacrimile.

Daphne a zâmbit.

— Grozav!

A scos o carte de vizită cu numele și adresa ei.

— Poftim! Întrunirea comitetului e la mine acasă, joi, la zece dimineața. Poți să vii?

Amber i-a zâmbit larg, încercând și acum să pară preocupată doar de boala aceea.

— N-aș lipsi pentru nimic în lume!

DOI

LEGĂNAREA TRENULUI DE SÂMBĂTĂ, DIN ORĂȘELUL Bishops Harbor la New York, o scufunda pe Amber într-o reverie somnoroasă, complet diferită de disciplina rigidă a săptămânii de lucru. Stătea la fereastră, cu capul rezemat de spătar, și deschidea din când în când ochii să se uite la peisajul care se perinda prin fața ochilor. Și-a amintit de prima călătorie cu trenul, pe când avea șapte ani. Era iulie în Missouri – cea mai fierbinte și mai înăbușitoare lună a verii –, iar aerul condiționat nu funcționa. O vedea și acum pe mama ei stând vizavi de ea, într-o rochie neagră, cu mâneci lungi, fără un zâmbet pe față, cu spatele drept și cu genunchii lipiți, într-o poziție afectată. Părul ei șaten-deschis era strâns în cocul obișnuit la spate, dar își pusese o pereche de cercei – niște perle mici, pe care le păstra pentru ocazii speciale. Iar Amber presupunea că înmormântarea mamei ei era considerată o ocazie specială.

Când coborâseră din tren în gara sordidă din Warrensburg, aerul de afară era și mai sufocant decât fusese în tren. Unchiul Frank, fratele mamei, le aștepta acolo, și s-au îngărădit cu toții în camioneta lui albastră, veche.

Mirosul și-l amintea cel mai bine – și pielea crăpată a banchetei care i se înfîgea în carne. Au trecut pe lângă câmpuri nesfârșite de porumb și mici ferme cu case de lemn care păreau vechi și curți pline de unelte ruginite, mașini vechi, puse pe butuci, cauciucuri fără jante și lăzi metalice sparte. Era mai deprimant chiar decât locul în care locuiau ei, și Amber și-ar fi dorit ca mama ei s-o fi lăsat acasă, ca pe celelalte surori. Mama spusese că ele erau prea mici să participe la o înmormântare, dar Amber era destul de mare pentru a aduce un ultim omagiu. Mîntea ei îngropase mai toate amintirile din weekendul acela oribil, dar lucrul pe care nu avea să-l uite niciodată era paragina înfiorătoare de acolo – sufrageria mohorâtă din casa bunicilor, unde totul era maroniu și galben-ruginit; barba țepoasă a bunicului, care stătea pe șezlongul lui cu saltea țeapănă, grav și posomorât în tricoul lui uzat și în pantalonii kaki plini de pete. A văzut atunci de unde îi veneau mamei firea lipsită de veselie și lipsa de imaginație. Atunci, la acea vîrstă fragedă, a început ea să viseze la ceva diferit și mai bun.

Acum, deschizând ochii când bărbatul din fața ei s-a ridicat și a lovit-o din greșeală cu servieta, și-a dat seama că au ajuns la Grand Central Terminal. Și-a luat repede geanta și jacheta și s-a înscris în fluxul pasagerilor pregătiți să coboare. Nu s-a plictisit nicio clipă mergând de la peron prin gara aceea magnifică – ce diferență față de halta murdară în care fusese cu atîția ani în urmă! A trecut fără grabă prin fața vitrinelor strălucitoare din gară, precursorare perfecte ale imaginilor și sunetelor orașului care aștepta afară, apoi a ieșit din clădire și a mers puțin pe jos pe Forty-Second Street, până pe Fifth

Avenue. Pelerinajul acesta lunar îi devenise atât de familiar, că ar fi putut nimeri drumul și legată la ochi.

Prima ei oprire a fost, ca de obicei, sala principală de lectură a Bibliotecii Publice din New York. Aici se așeza la una dintre mesele lungi de lectură și, la lumina soarelui care se revărsa prin ferestrele înalte, admira frumusețea frescelor de pe tavan. Azi se simțea și mai liniștită văzând cărțile care umpleau rafturile de pe pereți. Acestea îi aminteau că poate găsi acolo orice ar putea s-o intereseze. Aici o să stea, o să citească și o să descopere toate lucrurile care o vor ajuta să-și construiască planurile. A rămas acolo, mută și nemișcată, timp de douăzeci de minute, până când a fost pregătită să iasă din nou afară și să pornească pe Fifth Avenue.

A trecut încet, dar cu pas hotărât, pe lângă magazinele luxoase înșirate de-a lungul străzii. Pe lângă Versace, Fendi, Armani, Louis Vuitton, Harry Winston, Tiffany & Co., Prada, Gucci și Cartier – se înșirau la nesfârșit, unul după altul, cele mai prestigioase și mai scumpe buticuri din lume. Fusese în fiecare dintre ele, inspirase aroma de piele fină și de parfumuri exotice și își unsese mâinile cu balsamurile catifelate și cu cremele costisitoare care stăteau, ispititoare, în cutiuțe de testare frumos decorate.

A continuat pe lângă Dior și Chanel și s-a oprit să admire o rochie mulată, argintiu cu negru, care era expusă pe manechinul din vitrină. S-a uitat îndelung la rochie, imaginându-și cum i-ar sta cu ea, cu părul ridicat, cu un machiaj perfect, intrând într-o sală de bal la brațul soțului ei, invidiată de toate femeile. A mers mai departe spre nord, până a ajuns la Bergdorf Goodman și la eternul hotel Plaza. A fost tentată să urce pe scările acoperite cu mochetă roșie până în holul cel mare, dar

era deja trecut de ora unu și îi era foame. Își adusese ceva de mâncare de acasă, pentru că nu-și putea permite să cheltuie banii obținuți cu greu și pe muzeu, și pe un prânz în Manhattan. A traversat Fifty-Eighth Street, spre Central Park, s-a așezat pe o bancă orientată cu fața spre strada aglomerată și a scos din geantă un măr mic și o punguță cu stafide și alune. A mâncat încet, uitându-se la oamenii care treceau grăbiți pe stradă, și și-a spus pentru a suta oară cât e de bucuroasă că a reușit să scape de viața ternă pe care au dus-o părinții ei, de conversațiile lor banale și de predictibilitatea lucrurilor. Mama lui Amber nu îi înțelesese niciodată ambițiile. Spunea că încearcă să se ridice prea sus peste nivelul ei, că felul ei de a gândi nu îi va aduce decât necazuri. Mai apoi, îi arătase Amber de ce e în stare și lăsase totul în urmă – chiar dacă nu așa cum plănuise.

Și-a terminat prânzul și a pornit prin parc spre Muzeul Metropolitan de Artă, unde voia să-și petreacă după-amiaza, până la trenul de seară, cu care urma să se întoarcă în Connecticut. În ultimii doi ani bătuse toate sălile de la Met, studiasse operele de artă și asistase la prelegeri și filme despre operele de artă și despre creatorii lor. La început, gravele ei lacune o descurajaseră, dar, cu abordarea ei metodică, o luase pas cu pas și citise din cărți împrumutate tot ce găsisse despre artă, despre istoria artei și despre maeștrii ei. Înarmată cu noi informații în fiecare lună, vizita din nou muzeul și vedea cu ochii ei lucrurile despre care citise. Acum știa că se poate angaja într-o discuție respectabilă și inteligentă cu cel mai pregătit critic de artă. Din ziua în care părăsise casa aceea înghesuită din Missouri crease o nouă Amber, mai bună, o Amber care se putea mișca

ușor printre cei foarte bogați. Și, până în clipa aceea, totul se desfășurase conform planului.

După ceva timp, a pornit spre galeria pe care o vizita de obicei ultima. Acolo a stat multă vreme în fața unui mic studiu care îi aparținea lui Tintoretto. Nu mai știa de câte ori se uitase la schița aceea, dar cuvintele de pe plăcuța așezată sub el i se întipăriseră în creier – „Donație din colecția deținută de Jackson și Daphne Parrish”. S-a îndepărtat de schiță cu greu și s-a dus la noua expoziție Aelbert Cuyp. Frunzăriise puțin singura carte despre Cuyp care exista pe rafturile bibliotecii din Bishops Harbor. Cuyp era un artist de care nu auzise niciodată, de aceea constatase cu uimire cât de prolific fusese și cât de faimos era. S-a plimbat prin galerie și a dat peste tabloul pe care îl admirase atât de mult în cartea aceea și pe care spera să-l vadă expus, *Fluviul Meuse la Dordrecht, pe furtună*. Era chiar mai magnific decât își închipuise.

Lângă ea, doi oameni în vârstă erau la fel de fermecați.

— E uimitor, nu-i așa? i-a spus femeia lui Amber.

— E mai mult decât mi-am imaginat, a răspuns ea.

— E foarte diferit de peisajele lui, și-a dat cu părerea bărbatul.

Continuând să se uite la tablou, Amber a adăugat:

— Este, dar a pictat multe tablouri superbe cu porturi din Olanda. Știați că a pictat de asemenea scene și portrete biblice?

— Serios? Nu știam.

„Poate ar trebui să citiți și voi înainte să veniți la o expoziție”, a continuat Amber în gând, dar în fața lor doar a zâmbit și s-a îndepărtat. Îi plăcea când putea să-și arate superioritatea cunoștințelor. Și era convinsă că unui om ca Jackson Parrish, unui om care era mândru de cultura lui artistică, îi va plăcea și lui.

TREI

INVIDIA I-A UMPLUT GÂTUL CU ACREALĂ LUI AMBER când a început să se vadă casa grațioasă, în stil Nantucket, din Long Island Sound. Porțile albe, deschise, de la intrarea pe proprietatea de câteva milioane de dolari, lăsau să se vadă bogatele plante verzi și tufele de trandafiri, care se revărsau extravagant peste zidurile discrete, și conacul, o clădire sofisticată, pe două niveluri, alb cu gri. Îi amintea de fotografiile cu casele de vară ale bogaților din Nantucket și din insula Martha's Vineyard. Casa se întindea maiestuoasă de-a lungul malului, potrivindu-se perfect conturului acestuia.

Era genul de casă care era ascunsă în siguranță de ochii celor care nu-și pot permite să trăiască așa. „Asta face bogăția pentru tine”, și-a spus ea. „Îți oferă mijloacele și posibilitatea de a rămâne retras de lume, dacă îți dorești asta – sau dacă trebuie s-o faci.”

Amber și-a parcat albastra ei Toyota Corolla, veche de zece ani, ce urma să arate ridicol de nepotrivit printre ultimele modele de BMW și Mercedes despre care era sigură că aveau să umple în curând curtea. A închis ochii și a stat așa o clipă, respirând încet și adânc,

repetând în minte informațiile pe care le memorase în ultimele săptămâni. Se îmbrăcase cu mare grijă în dimineața aceea, își pusese în părul șaten și drept o bentiță în nuanțe de maro, lăsându-și fața descoperită, și se machiase minimal – doar un pic de *blush* în obraji și puțin balsam de buze ușor colorat. Se îmbrăcase cu o fustă de serj bine călcată, de culoare bej, și cu un tricou alb de bumbac cu mâneci lungi, pe care le comandase din catalogul L.L. Bean. Sandalele erau simple și solide, pur și simplu încălțăminte ușor de purtat, fără nimic feminin. Ochelarii urâți, cu rame mari, pe care îi găsisese în ultimul moment, îi completau imaginea pe care o căutase. Când s-a uitat în oglindă înainte de a pleca, s-a simțit mulțumită. Părea o fată simplă, ba chiar timidă. O persoană despre care nici într-un milion de ani n-ai crede că poate fi o amenințare pentru cineva – mai ales pentru cineva ca Daphne Parrish.

Cu toate că știa că există și un mic risc de a fi considerată nepoliticoasă, Amber venise puțin mai devreme. Așa putea să stea pentru câteva clipe singură cu Daphne și, în plus, să fie deja acolo când ajungeau celelalte femei, un avantaj pentru momentul în care se făceau prezentările. Acestea o vor considera o simplă albinuță munciitoare, tânără și banală, pe care Daphne a binevoit s-o aleagă și s-o numească ajutor la acțiunile ei caritabile.

A deschis portiera și a pășit pe aleea cu pietriș. Aveai impresia că fiecare dintre pietricelele care înfundau zgomotul pașilor fusese măsurată, ca să fie uniformă și pură, perfect potrivită și lustruită. Apropiindu-se de casă, a studiat atent curtea și clădirile. Și-a dat seama că va intra prin spate – fața casei, evident, era spre apă – dar, oricum, era o fațadă foarte frumoasă. În stânga era un

arboare în care atârnavă ultimele flori de glicină ale verii, iar în spatele lui se găseau două bănci lungi. Amber citise despre astfel de bogății, văzuse o mulțime de reviste și de tururi on-line ale caselor de vedete sau de superbogați. Dar era prima oară când vedea toate acestea cu ochii ei.

A urcat treptele largi de piatră până sus și a sunat la clopoțel. Ușa era imensă, cu două foi mari de sticlă tăiată oblic, prin care putea să vadă coridorul lung care ajungea până în fața casei. Din locul în care stătea zărea albastrul intens al apei, după care, pe neașteptate, Daphne a apărut în fața ei, i-a deschis ușa și i-a zâmbit.

— Ce bine îmi pare să te văd! Mă bucur că ai putut să vii, a spus ea, luând-o de mână și băgând-o în casă.

Amber i-a aruncat zâmbetul timid pe care îl exersase în oglinda de la baie.

— Îți mulțumesc pentru invitație, Daphne! Sunt așa de bucuroasă că pot să te ajut!

— Ei bine, eu sunt încântată că vei colabora cu noi. Vino pe aici! O să ne întâlnim pe verandă, a spus Daphne când au intrat într-o încăpere mare, octogonală, cu ferestre de sus până jos, mărginite de draperii înflorate, văratice, într-o explozie de culoare.

Ușile erau larg deschise, și Amber a inspirat mirosul îmbătător al apei sărate de mare.

— Te rog, ia loc! Avem câteva minute până vor veni ceilalți, a spus Daphne.

Amber s-a cufundat în canapeaua de pluș, iar Daphne s-a așezat în fața ei, într-unul dintre fotoliile galbene care se asortau perfect cu celelalte piese de mobilă din această cameră de o eleganță nonșalantă. O irita ușurința cu care trata Daphne bogăția și privilegiile, de parcă ar fi fost dreptul ei prin naștere. Ai fi zis că a coborât direct

din paginile revistei *Town & Country* cu pantalonii ei cenușii cu croială perfectă și cu bluza ei de mătase, având ca unică bijuterie perlele mari din urechi. Amber bănuia că numai hainele și cerceii valorează peste trei miare, fără să pună la socoteală piatra de pe deget sau ceasul Cartier. Probabil că la etaj mai avea vreo zece în cutia ei de bijuterii. Amber s-a uitat la ceasul ei – un model ieftin, de duzină – și a văzut că mai au vreo zece minute de singurătate.

— Îți mulțumesc încă o dată că mi-ai dat voie să te ajut, Daphne!

— Eu îți sunt recunoscătoare. Niciodată nu sunt prea multe mâini. Adică, toate doamnele sunt minunate, și muncesc mult, dar tu înțelegi, fiindcă ai trecut și tu prin asta.

Daphne s-a mișcat puțin în fotoliu.

— Am vorbit mult despre surorile noastre în dimineața aceea, dar prea puțin despre noi. Știi că nu ești de aici, dacă îmi amintesc eu bine, mi-ai spus că te-ai născut în Nebraska?

Amber își repetase povestea foarte bine.

— Da, exact. Sunt din Nebraska, dar m-am mutat de acolo după ce sora mea a murit. Cea mai bună prietenă a mea din liceu a făcut facultatea aici. Când a venit acasă, la înmormântare, mi-a spus că poate mi-ar face bine o schimbare, un nou început, și, evident, urma să fim împreună. A avut dreptate. M-a ajutat foarte mult. M-am mutat în Bishops Harbor de aproape un an, dar în fiecare zi mă gândesc la Charlene.

Daphne o privea concentrată.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta! Cine nu a trecut prin asta nu poate să știe cât e de dureros să pierzi o

soră. Mă gândesc la Julie în fiecare zi. Uneori mă simt copleșită. De aceea activitatea mea legată de fibroza chistică e așa de importantă pentru mine. Am fost binecuvântată cu două fete sănătoase, dar sunt multe familii afectate de această maladie teribilă.

Amber a luat de jos o ramă de argint în care era o fotografie cu două fetițe. Amândouă blonde și bronzate, îmbrăcate cu costume de baie asortate, stând turcește pe un debarcader și ținându-se de mijloc.

— Ele sunt fetițele tale?

Daphne s-a uitat la fotografie și a zâmbit cu încântare, apoi i-a indicat cu degetul.

— Da, ea e Tallulah și ea e Bella. Fotografia e făcută vara trecută, pe malul lacului.

— Sunt adorabile. Câți ani au?

— Tallulah are zece ani, iar Bella, șapte. Mă bucur că se au una pe alta, a spus Daphne, cu ochii umezi. Mă rog la Dumnezeu să fie mereu așa!

Amber și-a amintit că actorii obișnuiesc să se gândească la cel mai trist lucru care li s-a întâmplat, atunci când trebuie să plângă. A încercat să reînvie în memorie o amintire care s-o facă să plângă, dar cel mai trist lucru la care se putea gândi era că nu e ea cea care stă pe fotoliul lui Daphne, ca stăpână a acestei case incredibile. Totuși a făcut tot posibilul să pară extrem de tristă când a pus fotografia înapoi pe masă.

Exact atunci s-a auzit clopoțelul de la ușă, iar Daphne s-a ridicat să deschidă. Înainte de a ieși din cameră, i-a spus:

— Servește-te cu o cafea sau cu un ceai! Avem și câteva bunătăți. Toate sunt pe bufet.

Amber s-a ridicat, dar și-a pus geanta pe fotoliul de lângă fotoliul lui Daphne, ca să ocupe locul. În timp ce își punea o cafea, au început să apară și ceilalți, într-un val de saluturi și îmbrățișări entuziaste. Detesta sporovăiala zgomotoasă a grupurilor de femei, ca de găini cotcodăcitoare.

— Un pic de atenție! s-a auzit vocea lui Daphne peste toate zgomotele acelea, iar femeile au tăcut.

S-a dus la Amber și a luat-o de mijloc.

— Vreau să vă prezint un nou membru al comitetului, pe Amber Patterson. Amber va fi un minunat plus adus grupului nostru. Din păcate, e și cumva expertă – sora ei a murit de fibroză chistică.

Amber a lăsat ochii în jos, iar din mijlocul grupului s-a ridicat un murmur de compasiune.

— Ce-ar fi să ne așezăm, și apoi vom trece pe la fiecare, ca vă cunoaște și Amber, a spus Daphne.

S-a așezat pe fotoliu cu ceașca și farfurioara în mână, s-a uitat la fotografia cu fetele ei și, a observat Amber, i-a schimbat puțin poziția. Amber s-a uitat la femeile din jur care, rând pe rând, îi zâmbeau și își spuneau numele – Lois, Bunny, Faith, Meredith, Irene și Neve. Toate erau strălucitoare și perfect aranjate, dar două dintre ele i-au captat atenția în mod special. Bunny, care nu purta o mărime mai mare de 34, avea un păr blond lung și drept și niște ochi mari, verzi, machiați în așa fel, încât să fie puși în valoare la maximum. Era perfectă din toate punctele de vedere, iar ea știa asta. Amber o remarcase la sala de fitness, cu pantalonii ei scurți minusculi și cu bustiera ei, antrenându-se ca o nebună, dar Bunny s-a uitat la ea cu o privire goală, de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată în viața ei. Amber ar fi vrut să-i

amintească: „O, da! Te știi. Tu te lauzi că îl învârți pe degete pe soțul tău cu aerul ăsta de fetiță inocentă.”

Și mai era Meredith, care nu se potrivea deloc cu restul grupului. Îmbrăcămintea ei era scumpă, dar discretă, nu extravagantă precum a celorlalte. Avea niște cercei mici de aur și un singur șirag de perle gălbui atârnat peste puloverul maroniu. Lungimea fustei ei de tweed era ciudată, nici lungă, dar nici suficient de scurtă, cât să fie la modă. Pe măsură ce ședința avansa, se vedea tot mai limpede că era diferită nu doar ca îmbrăcăminte. Stătea dreaptă în scaunul ei, cu umerii trași în spate și cu capul sus, într-o poză impunătoare, care sugera bogăție și rasă. Iar când vorbea, se simțea în vocea ei un mic accent de pension, destul cât cuvintele ei să capete mai multă greutate ca ale celorlalte, vorbind despre licitațiile restrânse și despre premiile pe care le obținuseră până atunci. Vacanțe exotice, bijuterii cu diamante, vinuri de colecție – și lista continua, unele mai valoroase ca altele.

Când ședința s-a încheiat, Meredith s-a apropiat de Amber și s-a așezat lângă ea.

— Bine ai venit la *Zâmbetul lui Julie*, Amber! Îmi pare foarte rău pentru sora ta.

— Mulțumesc! a răspuns Amber, simplu.

— Tu și Daphne vă cunoașteți de mult timp?

— O, nu! Abia ne-am întâlnit, de fapt. La sala de fitness.

— Ce întâmplare fericită! a spus Meredith, pe un ton greu de descifrat.

Se uita atent la Amber, ca și cum ar fi putut să vadă drept prin ea.

— A fost un noroc pentru amândouă.

— Da, așa cred și eu.

Meredith a făcut o pauză și a măsurat-o pe Amber din cap până în picioare. Buzele ei s-au întins într-un zâmbet subțire, apoi s-a ridicat de pe fotoliu.

— Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Abia aștept să ne cunoaștem mai bine!

Amber a simțit pericolul, nu din cuvintele pe care le rostise, ci din felul în care se comporta Meredith. Poate era doar imaginația ei. Și-a pus ceașca goală pe bufet și a intrat pe ușile largi, care păreau să te invite pe verandă. Afară, a stat uitându-se la vasta întindere a canalului Long Island. A văzut în depărtare o ambarcațiune ale cărei pânze erau umflate de vânt, un spectacol magnific. S-a dus în celălalt capăt al verandei, de unde se vedea mai bine plaja de jos. Când s-a întors să intre în cameră, a auzit de pe verandă vocea lui Meredith, inconfundabilă.

— Serios, Daphne, cât de bine o cunoști pe fata asta? Te-ai întâlnit cu ea la sala de fitness! Știi ceva despre ea?

Amber a rămas tăcută lângă ușă.

— Meredith, hai, serios! Tot ce trebuia să știu era că sora ei a murit de FC. Mai mult, ce vrei? Are un interes legitim în strângerea de bani pentru fundație.

— Ai verificat-o? a întrebat-o Meredith, tot sceptică. Știi cine e ea, cine e familia ei, ce studii are, toate lucrurile astea?

— Aici e muncă de voluntariat, nu facem nominalizări pentru Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite ale Americii. Vreau să facă parte din comitet. O să vezi. Va avea o contribuție deosebită.

Amber simțea iritarea din vocea lui Daphne.

— Bine, e comitetul tău. N-am să mai vorbesc despre asta.

Amber a auzit pașii lor pe gresie, când au ieșit din cameră, apoi a intrat și și-a împins repede portofoliul sub o pernă de pe canapea, ca să pară că l-a uitat acolo. În portofoliu erau însemnările făcute de ea la ședință și o fotografie băgată în copertă. Lipsa oricăror elemente de identificare o asigura că Daphne va trebui să caute prin dosar pentru a găsi fotografia. Amber avea treisprezece ani acolo. Fusese o zi bună, una dintre puținele zile în care mama ei reușise să lase spălatul și să le ducă în parc. O dădea în leagăn pe sora ei. Pe spațele fotografiei scrisese: „Amber și Charlene”, cu toate că acolo erau ea cu sora ei, Trudy.

Cu Meredith va avea de furcă. Îi spusese că abia așteaptă s-o cunoască mai bine. Bun, va avea ea grijă să afle cât mai puține lucruri. N-o să permită unei snoabe din înalta societate să-i vină de hac. Ultima persoană care încercase asta primise ceea ce meritase.